

GRAŻYNA KULCZYK

SYLWETKA TYGODNIA

04-028 Warszawa, Aleja Stanów Zjednoczonych 53
tel. 813 42 34 tel./fax 813 44 95

GAZETA WIELKOPOLSKA

dodatek do "Gazety Wyborczej"

61-891 Poznań

ul. Kościuszki 57

158 8/9 - 07-2000

30 września Lepieńca

Do niedawna po prostu żona Jana Kulczyka, najbogatszego człowieka w Polsce. Od roku Pani na Starym Browarze, o władnięta myślą zamienienia go w poznański Manhattan. W niedzielę czeka nas tam plenerowa premiera „Carmen” w reżyserii Marka Weiss-Grzebińskiego, za kilka lat mają powstać sklepy, kawiarnie, hoteliki, kwiatarnie, sale kongresowe i multimedialne centrum rozrywkowo-artystyczne.

Filigranowa jak dziewczynka patrzy na świat wielkimi oczyma. Te oczy zapalają się do nowych projektów, a w drobne ciało wstępuje wielka energia. O sobie mówi bardzo niechętnie, najlepiej wcale. – Przez wiele lat dbałam o to, żeby była wokół mnie medialna cisza – wyznaje. – Mam świadomość, że to się w związku z Browarem powinno zmienić, ale brak mi jeszcze pomysłu, koncepcji, a chaotycznie robić tego nie można – uważa. Przyjaciółki z lat szkolnych pozostają lojalne. – Nie ma do ukrycia żadnej tajemnicy, ale z założenia strzeżemy swojej prywatności – mówi jedna z nich.

Jej pierwszym ważnym biznesowo-artystycznym projektem była galeria w salonie Volkswagena, która powstała na początku lat 90. – Na Zachodzie takich galerii jest mnóstwo, w Polsce jej była pierwsza – mówi Wojciech Makowiecki, kurator i współorganizator ówczesnych wystaw, dziś dyrektor Galerii Miejskiej Arsenal. – Znamy się z Grażyną jeszcze z czasów studenckich, wprowadziłam ją w krąg ludzi skupionych przy Bibliotece Uniwersyteckiej, przychodzili tam na herbatę poznańscy plastycy, ale i Ryszard Krynicki – opowiada. Studenckie fascynacje młodej prawniczki zaowocowały potem galerią oraz bogatą kolekcją malarstwa. – Obrazy kupują wszyscy biznesmeni – mówi Makowiecki. – Grażynę wyróżnia to, że inwestuje w sztukę współczesną; jako pierwsza zaczęła kolekcjonować prace Mariusza Kruka. Ma dobry gust, kieruje się przy zakupach własnym nosem, ale szuka też potwierdzenia u doradców, to dobrze o niej świadczy – ocenia Makowiecki. Złośliwi wspominają, że na wernisażach artysta stał w kącie, a cały splendor i sterty kwiatów spadały na jej ręce. – Nie chodziłam na te wystawy – wyznaje studentka ASP. – Wystawiano tam uznane nazwiska, ale wyłącznie z klucza estetycznego: obrazy do powieszenia w salonie – komentuje.

Bez niej nie byłoby naszej „Carmen” – mówi Weiss-Grzebiński. – W ogóle dzięki temu, że mamy w Poznaniu Kulczyków, Teatr Wielki żyje. W dobie ogólnego marazmu niewiele jest ludzi, którzy naprawdę interesują się i sztuką – dodaje. A także komplementuje: – Wyróżnia ją spośród rzeszy sponsorów fakt, że zna się na sztuce: odróżnia balet od opery i brzydki kostium od ładnego. Uroda i bogactwo nie odebrały jej skromności i poczucia humoru. „Gazeta” powinna sama sobie przyznać pyry za złośliwości pod adresem jej dowcipnego zaproszenia na premierę, na którą przyjdzie z Jaśkiem – uważa.

Działalność Browaru – jeszcze w kompletnej ruinie – inaugurował jesienią 1999 r. „Koriolan” teatru z Legnicy. Jego dyrektor Jacek Głomb jest pod ogromnym wrażeniem Grażyny Kulczyk: – To bogata i szalenie atrakcyjna kobieta, która jest mecenasem oświeconym – mówi. – Zaimponowało mi, że osobiście przyjechała do naszego teatru, żeby rozmawiać o browarowych projektach, peszył mnie tylko fakt, że przeszkadza jej papierosowy dym, a ja jestem straszliwym nałogowcem – wyznaje.

Idea Browaru zaraża wszystkich. – „Szefowa” (bo tak się o niej mówi) jest otwarta, kontaktowa, nie obwarowuje się sekretarkami, ale też bardzo dużo od nas wymaga – mówi jej pracownica Renata Gralec. Pani Grażyna spędza w Browarze całe dni, ubrana w dżinsy i sweter osobiście dyskutuje z robotnikami i osobiście oprowadza gości. – Schodziłam z nią wszystko: od piwnic po strych – opowiada Michał Merczyński, szef Towarzystwa Muzycznego im. Henryka Wieniawskiego. – Jestem zafascynowany: i miejscem, i ideą projektu. Planujemy wspólne działania w ramach przyszłorocznej Mały. – Mało kto wie (bo ona o tym nie mówi), że zbudowała blok dla trzydziestu rodzin, które trzeba było z tej posiadłości wyprowadzić – dodaje Merczyński.

Jej idea elektryzuje wielu ludzi związanych ze sztuką i z biznesem. Jedni patrzą łaskomie, inni zazdrośnie. A pani Grażyna mówi: – Bardzo się tym wszystkim denerwuję. Kiedy już kupiłam Browar (a jego sylwetka fascynowała mnie od dawna), przekonałam się, że to tak naprawdę „kot w worku”, ale nie mam wyjścia, bo bardzo tego kota pokochałam. Wciąż się jednak boję, że nie starczy mi czasu, zapału, energii, pieniędzy, żeby to wszystko dokończyć.

Wprost” donosi, że Kulczykowie są najbogatszym małżeństwem w Polsce, rejestrują ich dóbr zajęłoby całe miejsce przeznaczone na tę sylwetkę. Wielu ludzi traktuje ich jak nierealne postacie z bajki. Księżniczka z tej bajki pracuje od rana do nocy. – Chciałabym, żeby Browar przynosił zyski, tymczasem inwestuję w skarbonkę bez dna i – przyznam bez wstydu – udam się do władz miejskich, kiedy nie będę w stanie sfinansować w całości jakiegoś artystycznego przedsięwzięcia – wyznaje.

Podczas premiery „Czterech pór roku” w Teatrze Wielkim dwie panie z widowni z wdziękiem zaimprovizowały jedną ze scen: wrzuciły do kapelusza trębacza wygrzebane w kieszeniach drobniaki. Kilka osób widziało, że tym razem to Ewa Wycichowska ratowała finansowo Grażynę Kulczyk. I sztuka naprawdę spotkała się z biznesem.

EWA OBRĘBOWSKA-PIASECKA